

De Louis is in de koers van zijn leven over de meet gebold.

Het was een heel gevarieerde koers met veel goei lopende stukken, met een paar steile beklimmingen en met ne moeilijke finale.

Maar de Louis klaagt nooit, zaagt nooit ,zodat hij ook die lastige finale met de glimlach heeft doorstaan.

Wij hebben de Louis leren kennen tijdens de Wintersporten van Kalmthout,meer dan zestig jaar geleden.In de cyclocross proef reed ik direct na de start alleen voorop.We moesten onderweg een drassige wei doorkruisen en toen we daar voor den derde keer doorploeteren, keek ik achterom en ik zag 100 meter achter mij nog slechts één iemand rijden en dan nog iemand die ik niet kende.Tot mijn grote verbazing bleek die gast met ne gewone fiets te rijden ,hij had een karouwen hemd aan en zijn jeansbroek was vastgestoken met velospellen. Zijne numero flapperde van zijn een schouder naar zijn ander en hij had een klakske van Poulidor,achterstevoren over zijne kop geprest. Twee ronden later ,in dezelfde wei ,was hij nog altijd de enige die achter mij nog te zien was .Na de aankomst zijn we direct met mekaar beginnen klappen en hoorde ik dat hij Louis heette en dat hij uit Loenhout kwam.Na een paar bakken geuze met de ploegmaten hebben we hem kunnen overhalen om aan te sluiten bij onze club,den RABC uit Brasschaat.Hij kocht zich ne koersvelo en een broek zonder velospellen en een paar crossen later, moesten we al niet meer omkijken om de Louis te zien rijden.

Louis fietste 60 jaar lang ,elke zondag, door weer en wind 18 km naar Brasschaat,reed daar de clubuitstap van dik 100 km en knalde dan,na een donkeren trappist of drie /vier ,terug naar Loenhout.Heel soms was er eens iemand die het aandurfde om met hem terug mee naar Loenhout te rijden, maar meestal kwam die dan zo beschadigd terug ,dat er van een tweede poging geen sprake meer was.

In onze wielclub werd de Louis een vaste waarde en hij was niet uit de kop van 't peloton weg te branden.Als ge wou weten van waar dat de wind kwam moeste maar naar de Louis zoeken.Wij hebben met zijn allen,zo veel in zijn wiel gehangen ,dat we hem langs zijnen achterkant beter begonnen te kennen dan langs voren.Er is in de club dan ook beslist om hem de ereprijs van het meest aantal ,op kop gereden kilometers ooit ,toe te kennen.

Hij is zo'n 25 jaar uitstapleider geweest, hij kende de wegen en de binnenwegen en hij kende de trukken om een heel peloton compleet te houden.Als er ergens iemand platten tuub reed en die kreeg den band niet van zijn wiel getrokken,dan kwam de Louis met zijn grote handen ter hulp.Der waren banden die als ze de Louis zagen komen al vanzelf naast hunne jante gingen liggen.

Hij heeft in de Wintersporten ook geweldige prestatie's geleverd.Hij was niet alleen een topveldrijder ,hij was ook nooit ver uit de kop bij het veldlopen.Hij verzamelde In zijn carrière een schuif vol tijdritmedailles een schap vol clubkampioenschapstruien en een kast vol palmenOoit beweerde hij na een nachtelijke discussie dat ge ,als ge goed genoeg bent ,zelfs genen derailleur nodig hebt om een tijdrit te winnen.We hebben hem toen is goed uitgelachen, maar toen hij 's zondags ,in Rijkervorsel,met nen enkele pion ,den tweede op 15 seconden vlamde ,hebben wij niet meer gelachen. Op latere leeftijd is hij ook nog kampioen van België geworden in het mountainbiken bij de veteranen ,een discipline die hem paste als een handschoen en ...als ze dat mountainbiken 25 jaar eerder hadden uitgevonden, zou hij zeker internationale prijzen hebben binnen gehaald.

Wij zijn samen met de kameraden al de cols van de Alpen de Pyreneeën en de Dolomieten gaan beklimmen, allé samen...wij hebben de Louis nooit boven zien komen ,want die stond daar altijd al efkes een snotvalling op te doen, toen wij daar arriveerden.

Ook in het afdalen was hij meesterlijk en ik herinner me nog ne col in Italië waar hij vollen bak naar beneden dook en beneden ontgoocheld stond te morren omdat er 99,9 km topsnelheid op zijn computerke stond. Achteraf bleek ,dat dat ding geen 100 kon halen en heeft den aperitief toch nog goed gesmaakt.

We zijn ook samen met onze vrouwen vele jaren op trainingskamp geweest naar Mallorca. We weten al langer dat de Louis altijd een sportieve figuur heeft gehad, maar toen we hem daar met een bord eten van het buffet zagen komen, waar den hors d'oeuvre langs alle kanten overhing en een beetje later, toen wij nog in ons vlees aan 't snijden waren, zijn lege teloor al terug ging volschep-
pen, dachten we toch, hoe blijft die gast toch zo slank.

Zijn fors figuur en zijn gezonde looks kreeg hij ook wel door het eten van zijn eigen gekweekte groentes ..pompoenen, tematten, arbizemen, alles wat hem plantte, kwam er 100 vouding uit, als die nen borstelsteel in de grond stak, dan groeide daar veertien dagen later bladeren aan,

De Louis was ook de stille kracht achter het succes van den Azencross. Hij was van bij het begin parcoursbouwer. En wat Brussel heeft met zijn Atomium en Parijs met zijn Eiffeltoren, dat heeft Loenhout met zijn wasbord. Hij is 20 jaar geleden, op ne schoonen dag met zijn schup naar een braak stuk grond in 't park getrokken en hij heeft daar, op een paar dagen tijd, zijn legendarische wasbord uitgegraven. Elke ambitieuze cross heeft tegenwoordig al geprobeerd om zo'n wasbord na te maken, maar niemand is daar in geslaagd. Dat Loenhoutse wasbord ligt daar nu al efkes en daar is nog niks van verloedering aan te zien. Het is trouwens het enige stuk platte grond in de wereld, waar dat ge met de fiets, zonder te trappen, rapper kunt beginnen rijden.

We kunnen over de Louis nen boek schrijven, dat zal misschien niet gebeuren, maar de verhalen die daar in zouden staan, gaan nog dikwijls verteld worden.

De Louis was ne crème van ne mens en.. ne goeie kameraad met een gouden hart en we gaan hem ontzettend missen.

Louis, doet dat goe daarboven en tot binnenkort, zet de cénjac maar al klaar.

Wim